

ע"פ 6013/17 - גדי ורקשטל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 6013/17

כבוד הנשיאה מ' נאור
גדי ורקשטל

לפני:
המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על החלטת בית משפט לעניינים מקומיים ברמת-
גן מיום 10.7.2017 בתיק חע"מ 50243-07-01
שניתנה על ידי כבוד השופט מ' בן חיים

בשם המערער: בעצמו

פסק-דין

לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום ברמת-גן, בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים (השופט מ' בן-חיים), מיום 10.7.2016 שלא לפסול עצמו מלדון בחע"מ 50243-07-16.

1. עניינו של ההליך בבית המשפט קמא דו"ח חניה שניתן למערער על ידי פקח עירוני. ביום 2.7.2017 הגיש המערער בקשה כי המותב הדן בהליך יפסול עצמו מלהמשיך לישב בדיון. בבקשתו טען המערער כי מספר החלטות דיוניות שונות – ובראשן דחיית בקשתו לתיקון פרוטוקול הדיון של יום 15.5.2017 על בסיס הקלטה פרטית שנערכה באולם בית המשפט (החלטה מיום 19.6.2017) – מלמדות על נעילת דעתו של המותב ומקימות חשש ממשי למשוא פנים. המערער הוסיף וטען כי טענה זו נתמכת גם באמירות שונות

עמוד 1

של המותב, המלמדות גם הן שגיבש דעה שלילית לגביו. ביום 10.7.2017 דחה בית המשפט קמא את בקשת הפסלות של המערער.

על החלטה זו הוגש הערעור שלפניי.

2. בערעור הפנה המערער לבקשת הערעור המקורית שהוגשה לבית המשפט קמא ביום 2.7.2017. כאמור, במרכז הבקשה מספר התבטאויות והחלטות דיוניות שונות של המותב לרבות: החלטה להטיל על המערער קנס לאחר שהרים קולו על בית המשפט, העובדה שהמערער נאלץ לבקש מיוזמתו כי יתאפשר להגיש סיכומים טרם מתן הכרעת הדין, ואמירה של המותב כי בקשת המערער לתיקון הפרוטוקול "מהווה כסות להליך אחר לגמרי שהנאשם מתכוון ליזום בפני הממונה על תלונות על שופטים..." (החלטה מיום 15.5.2017). כפי שצוין, טענתו המרכזית של המערער התמקדה בעצם דחיית בקשתו לתקן את פרוטוקול הדיון של יום 15.5.2017. המערער טען כי הקלטת הדיון בוצעה שלא בידעו או ביוזמתו וכי סירובו של בית המשפט קמא לתקן את הפרוטוקול מלמד על נעילת דעתו ביחס למערער. בעניין זה נטען כי הפרוטוקול הקיים אינו משקף את שנאמר בדיון וכי "ההשמטות מפרוטוקול הדיון הינן כולן לחובת המערער". בערעור הוסיף המערער כי החלטתו של בית המשפט קמא מיום 10.7.2017, בדבר דחיית בקשת הפסלות, חסרה התייחסות עניינית לטענותיו וכי גם עובדה זו מלמדת לכשעצמה על נעילת דעתו של המותב. לסיכום, המערער טען כי מכלול אמירותיו והחלטותיו של בית המשפט קמא מבסס חשש מוחשי למשוא פנים המצדיק פסילתו.

3. לאחר שעיינתי בטענות המערער ובהחלטות הקודמות של בית המשפט קמא בתיק זה, הגעתי לידי מסקנה כי דין הערעור להידחות וזאת ללא צורך בתגובת המשיבה. עיקר טענותיו של המערער יוחדו למספר התבטאויות של המותב והחלטות דיוניות שונות, אולם כלל ידוע בפסיקה כי רק לעיתים נדירות ייקבע כי יש בפעילות השיפוטית לכשעצמה כדי לבסס חשש ממשי למשוא פנים. זאת הן לעניין אמירות של בית המשפט הן לעניין החלטותיו הדיוניות (ע"פ 1988/94 בראון נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(3) 608, 630-624 (1994); ע"א 10619/02 בן עמי נ' קידר, פסקה 9 (30.12.2002); להרחבה ראו גם יגאל מרזל דיני פסלות שופט 173-178, 189-194 (2006) והפניות שם). דברים אלו נכונים גם כאשר מדובר במספר רב של החלטות, ובוודאי כאשר עסקין במספר מצומצם כמו במקרה דנן (ע"פ 3504/92 הלפרן נ' מדינת ישראל, פסקה 3 לפסק דינו של הנשיא מ' שמגר (28.10.1992)). מכל אלו שמכלול טענותיו של המערער אינו עומד ברף המחמיר שנקבע כדי להקים חשש ממשי למשוא פנים (ב"ש 48/75 ידיד נ' מדינת ישראל, פ"ד כט(2) 375 (1975)), כמתחייב בהתאם להוראות § לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984.

סוף דבר, דין הערעור להידחות.

ניתן היום, י"א באב התשע"ז (3.8.2017).

ה נ ש י א ה

